

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Omgevingswet	5
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	9
Sociale zekerheid overig	11
TOZO, NOW, TOFA	11
Vreemdelingenrecht	12
Asiel	12
Procesrecht	14
Regulier	14
Vreemdelingenbewaring	15

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 653

ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3496](#)

college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden.

Awb 4:5

Wet milieubeheer 7.28 lid 2

AANVRAAG. BUITEN BEHANDELING STELLEN. WABO. MILIEUEFFECTRAPPORTAGE.

Omgevingsvergunning bouw varkensstallen. I.c. kan de Afdeling zich vinden in het oordeel van de rechtbank en in de onder 5.2 opgenomen overweging, waarop dat oordeel is gebaseerd. Over het betoog dat inhoudt dat de aanvraag niet opnieuw buiten behandeling mocht worden gelaten, wordt toegevoegd dat artikel 7.28, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wm er niet aan in de weg staat dat een aanvraag buiten behandeling wordt gelaten, nadat deze in behandeling genomen is geweest. Voor zover aanvrager de mogelijkheid zou moeten hebben gehad om de aanvraag aan te vullen, behelst artikel 7.28, tweede lid, van de Wm, anders dan artikel 4:5 van de Awb, geen discretionaire bevoegdheid en is het college op grond van artikel 7.28, tweede lid, van de Wm gehouden om de aanvraag buiten behandeling te laten als er geen m.e.r.-beoordelingsbesluit is genomen. Verwijzing naar uitspraak ABRs, 09-07-2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AH9498](#) (r.o. 2.4).

JnB 2026, 654

Rechtbank Oost-Brabant, 11-05-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:3070](#)

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV).

Awb 1:3, 6:12

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA)

BESLUIT. BEROEP NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. wordt geoordeeld dat het verzoek van eiseres niet kan worden aangemerkt als een aanvraag. Eiseres heeft met dat verzoek aan het UWV laten weten dat zij niet wil dat het UWV de aanvraag verder behandelt. Het UWV heeft eiseres echter al met het besluit laten weten dat haar aanvraag niet verder in behandeling wordt genomen, omdat zij niet op het spreekuur met de verzekeringsarts is verschenen. Met dit besluit is duidelijk dat geen WIA-beoordeling meer zal plaatsvinden. Niet valt in te zien welk rechtsgevolg het verzoek van eiseres om intrekking van de WIA-aanvraag nog kan hebben en wat zij nog wil bereiken met dit beroep niet tijdig beslissen. Het uitblijven van een reactie van het UWV op het verzoek om intrekking is dan ook niet gelijk te stellen met een besluit. Om deze redenen kan ook geen beroep worden ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2026, 655

ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3486](#)

college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

Awb 8:88, 8:89

Burgerlijk Wetboek (BW) 6:106

SCHADEVERGOEDING. VERZOEKSCRIFTPROCEDRUE. BEVOEGDHEID. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 02-08-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2081](#). I.c. heeft de rechtbank de in de brief van appellandt opgesomde schadeposten als uitgangspunt genomen voor haar beoordeling. Niet is gebleken dat de rechtbank appellandt heeft gevraagd om zijn vordering te beperken tot € 25.000 zonder afstand te doen van zijn gepretendeerde aanspraak op het bedrag dat daarboven ligt. Daarmee heeft de rechtbank ten onrechte (ook) een oordeel gegeven over het bedrag van de vordering dat meer dan € 25.000 bedraagt in plaats van zich onbevoegd te verklaren. Nu appellandt zijn vordering bij de bestuursrechter alsnog beperkt heeft tot een bedrag van € 25.000, wordt de uitspraak van de rechtbank vernietigd voor zover zij een oordeel heeft gegeven over het deel van de schade dat de € 25.000 te boven gaat. In hoger beroep wordt alsnog de afwijzing van het gedeelte van de vordering tot € 25.000 beoordeeld. Niet kan worden vastgesteld dat appellandt als gevolg van het onrechtmatige besluit nadeel als bedoeld in artikel 6:106 van het BW heeft ondervonden.

[...] Bij uitspraak van 20 november 2024 heeft de rechtbank het door [appellandt] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. [...]

Bevoegdheid van de rechtbank

10. De Afdeling ziet zich ambtshalve voor de vraag gesteld of de rechtbank bevoegd was het verzoek om schadevergoeding te beoordelen.

11. Buiten de gevallen genoemd in artikel 8:89, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is de bestuursrechter op grond van het tweede lid slechts bevoegd een verzoek om schadevergoeding te beoordelen voor zover de gevraagde vergoeding ten hoogste € 25.000 bedraagt met inbegrip van de tot aan de dag van het verzoek verschenen rente, en onverminderd het recht van de belanghebbende om op grond van andere wettelijke bepalingen schadevergoeding te vragen.

12. Verder heeft de Afdeling in haar uitspraak van 2 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2081](#), overwogen dat, in een geval als bedoeld in artikel 8:89, tweede lid, van de Awb, de bestuursrechter ook bevoegd is een verzoek om schadevergoeding te behandelen, als de schade hoger is dan € 25.000, maar de belanghebbende zijn aanspraak op schadevergoeding bij de bestuursrechter beperkt tot € 25.000 en voor het bedrag boven de € 25.000 zich het recht voorbehoudt om een vordering strekkende tot schadevergoeding bij de burgerlijke rechter in te stellen.

13. De Afdeling stelt vast dat de rechtbank de in de brief van 1 maart 2024 opgesomde schadeposten als uitgangspunt heeft genomen voor haar beoordeling. In die brief heeft [appellandt] gevraagd om een schadevergoeding van ruim € 59.000. Daarnaast heeft hij verzocht om een vergoeding voor immateriële schade. De Afdeling is niet gebleken dat de rechtbank [appellandt] heeft gevraagd om zijn vordering te beperken tot € 25.000 zonder afstand te doen van zijn gepretendeerde aanspraak op het bedrag dat daarboven ligt. Daarmee heeft de rechtbank ten onrechte (ook) een oordeel gegeven over het bedrag van de vordering dat meer dan € 25.000 bedraagt in plaats van zich onbevoegd te verklaren.

14. Op de zitting bij de Afdeling heeft [appellant] alsnog te kennen gegeven zijn vordering bij de bestuursrechter te beperken tot € 25.000 zonder afstand te doen van het deel van zijn gepretendeerde aanspraak dat het bedrag van € 25.000 te boven gaat.

15. Het hoger beroep is gegrond. Nu [appellant] zijn vordering bij de bestuursrechter alsnog beperkt heeft tot een bedrag van € 25.000, zal de Afdeling de uitspraak van de rechtbank vernietigen voor zover zij een oordeel heeft gegeven over het deel van de schade dat de € 25.000 te boven gaat. De Afdeling zal in zoverre het hoger beroep tegen de afwijzing van het gedeelte van de vordering tot € 25.000 hieronder alsnog beoordelen.

Oordeel van de Afdeling

16. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling (onder meer uitspraak van 14 augustus 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:758](#)) is het aan de verzoeker om schadevergoeding om de gestelde schade op objectieve en verifieerbare wijze aannemelijk te maken. De bewijslast van het bestaan van schade en de omvang daarvan ligt in beginsel bij degene die stelt dat hij schade heeft geleden. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 mei 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1367](#)).

17. [appellant] heeft in zijn verzoek om schadevergoeding een aantal schadeposten opgesomd. [...] Zonder deugdelijke onderbouwing kan de bestuursrechter de opgevoerde kosten niet controleren en daarmee evenmin controleren of deze kosten in een voldoende causaal verband staan tot het onrechtmatige besluit van 9 december 2020. [appellant] heeft ook de gestelde immateriële schade niet onderbouwd. Als gevolg daarvan kan niet worden vastgesteld dat hij als gevolg van het onrechtmatige besluit van 9 december 2020 nadeel als bedoeld in artikel 6:106 van het Burgerlijk Wetboek heeft ondervonden.

18. Het betoog slaagt niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2026, 656

ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3492](#)

burgemeester van Roermond.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:6

Opiumwet 11a, 13b

HANDHAVING. OPIUMWET. SLUITING WONING. VERZOEK OM HERZIENING. Afwijzing verzoek van appellant om herziening van een besluit tot sluiting van zijn woning op grond van de Opiumwet. I.c. wordt geoordeeld dat wat appellant naar voren heeft gebracht, niet kan worden aangemerkt als een nieuw feit of een nieuwe omstandigheid. Een sepot kan niet als een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid worden aangemerkt. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 13-05-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1503](#). De omgangsregeling met zijn zoon en het niet hebben van een vaste woon- of verblijfplaats zijn al in de zienswijze op de woningsluiting door appellant naar voren gebracht. Weliswaar is de ontbinding van de huurovereenkomst na de sluiting vastgesteld, maar appellant heeft het vonnis pas na de tussenuitspraak overgelegd. Appellant had het vonnis eerder kunnen en behoren over te leggen. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 27-12-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4250](#).

EVIDENT ONREDELIJK. Vastgesteld wordt dat de burgemeester in de beslissing op bezwaar en de nadere motivering niet de omstandigheid of het oorspronkelijk besluit onmiskenbaar onjuist is, heeft betrokken in de beoordeling van de vraag of de afwijzing van het verzoek om herziening evident onredelijk is. Of de afwijzing van het herzieningsverzoek evident onredelijk is, kan daarom op dit moment niet worden beoordeeld. De burgemeester wordt in de gelegenheid gesteld om alsnog te beoordelen of de afwijzing van het verzoek om herziening evident onredelijk is doordat de beslissing op bezwaar onmiskenbaar onjuist is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 657

MK Rechtbank Oost-Brabant, 08-06-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:3976](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 2.5

Omgevingswet

Invoeringsbesluit Omgevingswet

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 5.30 lid 1

OMGEVINGSWET. ACTIVITEITENBESLUIT. PROCESBELANG. OVERGANGSRECHT. Afwijzing handhavingsverzoek. I.c. wordt geoordeeld dat eisers geen procesbelang meer hebben bij de behandeling van het beroep tegen de afdoening van hun oude handhavingsverzoek. Geconcludeerd wordt dat de gestelde overtreding van de oude bepalingen niet mede een overtreding is van de nieuwe bepalingen. Het college is dan ook niet bevoegd om vanwege de gestelde overtreding van de oude bepalingen onder dwangsom naleving van de nieuwe bepalingen te gelasten. Het college is evenmin bevoegd om onder dwangsom naleving van de oude bepalingen te gelasten, omdat die bepalingen niet meer gelden. Dat leidt tot de conclusie dat het beroep niet meer tot handhaving kan leiden.

[...] 1. Op 28 januari 2024 hebben eisers het college verzocht om handhavend op te treden tegen [naam] , omdat [naam] volgens eisers de van toepassing zijnde emissiegrenswaarden voor zeer zorgwekkende stoffen (ZZS) heeft overschreden. [...]

1.1. Het college heeft het handhavingsverzoek met het besluit van 17 oktober 2024 (het primaire besluit) afgewezen. [...]

Procesbelang eisers

3. Tussen partijen is in geschil of eisers nog procesbelang hebben bij een uitspraak op het beroep.

3.1. Procesbelang is het belang dat eisers hebben bij de uitkomst van de procedure. Dit betekent dat het doel dat eisers voor ogen staat met het instellen van beroep kan worden bereikt en voor hen van feitelijke betekenis is. Als er geen procesbelang meer bestaat, is het beroep niet-ontvankelijk. De vraag of er procesbelang is, wordt beantwoord naar de stand van zaken op het moment van de uitspraak.

3.2. [naam] voert aan dat eisers geen procesbelang meer hebben. [...]

3.2. Eisers stellen zich op het standpunt dat zij nog steeds procesbelang hebben. [...]

3.3. De rechtbank stelt voorop dat het gaat om de vraag of eisers met hun beroep kunnen bereiken dat het college tot handhaving overgaat. Als hun beroep gegrond zou zijn, zou de rechtbank het bestreden besluit vernietigen en zou het college opnieuw op het bezwaar van eisers moeten beslissen. Daarbij zou het college het primaire besluit van 17 oktober 2024 moeten heroverwegen. De heroverweging van besluiten over een handhaving omvat twee stappen. In de eerste plaats moet het college de vraag beantwoorden of op basis van de feiten en omstandigheden en het recht ten tijde van het primaire besluit terecht is geweigerd om tot handhaving over te gaan. Hierbij is onder meer van belang of ten tijde van het primaire besluit sprake is van een overtreding van een wettelijk voorschrift. Als het college een handhavingsverzoek bij nader inzien onterecht heeft afgewezen, komt de tweede vraag aan de orde. Dan moet het bekijken of de bevoegdheid om een herstelsanctie op te leggen nog steeds bestaat. Valt de overtreding nog steeds te beëindigen, ongedaan te maken of te voorkomen? Bij de beantwoording van deze vraag dient het college de feiten, omstandigheden en het recht ten tijde van de heroverweging te betrekken. Bij een wijziging van recht is van belang of de aard van de overtreding hetzelfde is gebleven. De bevoegdheid om een herstelsanctie op te leggen bestaat alleen als het gaat om hetzelfde voorschrift met dezelfde strekking. In dit kader kan ook de systematiek van het voorschrift een rol spelen.⁴

3.4. Het verzoek om handhaving dat ten grondslag ligt aan de besluitvorming, is op 28 januari 2024 ingediend. Eisers hebben in het verzoek gesteld dat sprake is van overschrijdingen van de normen van het Bal. Dat maakt echter niet dat het Bal toen al onverkort van toepassing was. Tot 1 januari 2026 golden de normen in artikel 5.30 van het Bal immers pas als aan de voorwaarden uit artikel 2.5, eerste en vierde lid, van het Abm was voldaan.

3.5. Als de rechtbank eisers gelijk zou geven en het bestreden besluit zou vernietigen, zou het college een nieuw besluit op bezwaar moeten nemen. Hierbij moet het college eerst met toepassing van artikel 2.5, eerste en vierde lid, van het Abm beoordelen of ten tijde van het primaire besluit van 17 oktober 2024 sprake was van een overtreding (eerste stap van de tweeslag). Pas als die vraag bevestigend zou worden beantwoord, komt de vraag aan de orde of de bevoegdheid om een last onder dwangsom op te leggen voor die overtreding nog altijd bestaat onder de werking van artikel 5.30 van het Bal. Gaat het om hetzelfde voorschrift met dezelfde strekking?

3.6. In het Bal zijn regels gesteld per activiteit. In het Abm zijn regels gesteld per inrichting. Dit zijn verschillende benaderingen. Dit verschil komt tot uitdrukking in de regelgeving. Als gevolg van het stellen van regels per activiteit zijn in het Bal nu grenswaarden gesteld per puntbron. De drempel van de grensmassaastroom voor alle puntbronnen binnen de inrichting als geheel is komen te vervallen. Ook de sommatiebepaling voor de inrichting als geheel is komen te vervallen. Sinds 1 januari 2026 wordt per puntbron beoordeeld of emissies boven de drempelwaarde uitkomen en, zo ja, of deze aan de emissie-eisen voldoen. Naar het oordeel van de rechtbank is hiermee de aard van de overtreding gewijzigd. De toetsingsmethodiek waarbij eerst de inrichting als geheel wordt beoordeeld, is onder het nieuwe recht irrelevant geworden. Onder het nieuwe recht wordt immers niet meer gekeken naar de totale emissies van alle puntbronnen per stofklasse en stofcategorie van de inrichting. Dat heeft onder meer tot gevolg dat de lagere emissies van de ene puntbron binnen de inrichting de hogere emissies van een andere puntbron binnen de inrichting niet meer kunnen compenseren.

3.7. Onder het oude recht hoeft het ook niet om dezelfde overtreder te gaan als onder het nieuwe recht. De juridische entiteit die verantwoordelijk is voor de inrichting als geheel, hoeft niet dezelfde te zijn als de juridische entiteit die verantwoordelijk is voor de emissies van een puntbron. De wetgever heeft bedrijven op grond van artikel 8.1.6 van het Invoeringsbesluit Omgevingswet twee jaar de tijd heeft gegeven om maatregelen te treffen om aan de nieuwe regels te gaan voldoen. De rechtbank

beschouwt dit als een zodanige ingrijpende wijziging dat de voorschriften onder het Abm niet meer dezelfde strekking hebben als de voorschriften onder het Bal. Gelet op het voorgaande komt de rechtbank tot de conclusie dat de gestelde overtreding van de oude bepalingen niet mede een overtreding is van de nieuwe bepalingen. Het college is dan ook niet bevoegd om vanwege de gestelde overtreding van de oude bepalingen onder dwangsom naleving van de nieuwe bepalingen te gelasten. Het college is evenmin bevoegd om onder dwangsom naleving van de oude bepalingen te gelasten, omdat die bepalingen niet meer gelden. Dat leidt tot de conclusie dat het beroep niet meer tot handhaving kan leiden.

3.8. Eisers hebben niet gesteld een ander doel te hebben met het beroep dan handhaving. Dat betekent dat het beroep niet meer kan leiden tot het doel dat eisers daarmee beogen. De rechtbank voegt hieraan toe dat eisers in februari van dit jaar een nieuw handhavingsverzoek hebben ingediend. Dat handhavingsverzoek zal op grond van het huidige recht moeten worden beoordeeld. Eisers hebben naar het oordeel van de rechtbank geen procesbelang meer bij de behandeling van het beroep tegen de afdoening van hun oude handhavingsverzoek. De rechtbank zal het beroep daarom niet-ontvankelijk verklaren. [...]

JnB 2026, 658

Rechtbank Noord-Holland, 03-06-2026, [ECLI:NL:RBNHO:2026:7104](#)

college van burgemeester en wethouders van Alkmaar.

Omgevingswet

Algemene wet bestuursrecht 1:3

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. MBA. BESTUURLIJK RECHTSOORDEEL. Verzoek eisers juridisch te toetsen of zij voor wat betreft de bodembeschermende voorzieningen onder specifiek overgangsrecht uit de Omgevingswet vallen. I.c. wordt geoordeeld dat eisers onvoldoende concreet hebben gemaakt dat het voor hen onevenredig bezwarend is om een geschil over de interpretatie van de milieuregels en het overgangsrecht via een beroepsprocedure tegen een daadwerkelijk besluit aan de orde te stellen. Hoewel de rechtbank begrijpt dat eisers vanwege de nu nog tijdelijke situatie op de huidige locatie willen weten waar zij aan toe zijn en bij wie zij moeten aankloppen over de milieubelastende activiteiten, vindt zij die omstandigheid onvoldoende om aan te nemen dat sprake is van een uitzonderlijk geval waarin het onevenredig bezwarend is om een procedure over daadwerkelijke besluitvorming af te wachten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 659

ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3496](#)

college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:5

Wet milieubeheer 7.28 lid 2

WABO. MILIEUEFFECTRAPPORTAGE. AANVRAAG. BUITEN BEHANDELING STELLEN. Omgevingsvergunning bouw varkensstallen. I.c. kan de Afdeling zich vinden in het oordeel van de rechtbank en in de onder 5.2 opgenomen overweging, waarop dat oordeel is

gebaseerd. Over het betoog dat inhoudt dat de aanvraag niet opnieuw buiten behandeling mocht worden gelaten, wordt toegevoegd dat artikel 7.28, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wm er niet aan in de weg staat dat een aanvraag buiten behandeling wordt gelaten, nadat deze in behandeling genomen is geweest. Voor zover aanvrager de mogelijkheid zou moeten hebben gehad om de aanvraag aan te vullen, behelst artikel 7.28, tweede lid, van de Wm, anders dan artikel 4:5 van de Awb, geen discretionaire bevoegdheid en is het college op grond van artikel 7.28, tweede lid, van de Wm gehouden om de aanvraag buiten behandeling te laten als er geen m.e.r.-beoordelingsbesluit is genomen. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 09-07-2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AH9498](#) (r.o. 2.4).

JnB 2025, 660

MK ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3493](#)

raad van de gemeente Nunspeet en college van burgemeester en wethouders van Nunspeet.

Crisis- en herstelwet (Chw) 2.10 lid 3, 2.12

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

CRISIS- EN HERSTELWET. WABO. BEVOEGDHEID. Projectuitvoeringsbesluit realisatie appartementengebouw. Omgevingsvergunning bouw appartementen en woningen. I.c. wordt geoordeeld dat het college de omgevingsvergunning en de raad het projectuitvoeringsbesluit hebben genomen in strijd met artikel 2.10, derde lid, en artikel 2.12 van de Chw. Uit artikel 2.10, derde lid Chw volgt dat het projectuitvoeringsbesluit in de plaats treedt van andere besluiten, die zonder dit projectuitvoeringsbesluit nodig zouden zijn. Het was daarom aan de raad om met het projectuitvoeringsbesluit te beslissen over alle aangevraagde activiteiten. Het college mocht niet daarnaast ook nog een afzonderlijke omgevingsvergunning verlenen.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3487](#);
- ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3495](#);
- Voorzieningenrechter ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3467](#) (niet gepubliceerd op [www.rechtspraak.nl](#));
- Rechtbank Noord-Nederland, 04-06-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:2218](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 08-06-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:3976](#) (zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Omgevingswet");
- Rechtbank Den Haag, 26-05-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:14625](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 661

MK CRvB, 18-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:749](#)

Raad van bestuur van het Uuw.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:610 lid 1

Ziektewet (ZW) 3 lid 1, 20, 30a, 33

Wet arbeid en zorg (WAZO) 3:6 lid 1 aanhef en onder a

Wet WIA

Beleidsregels UWV gebruik polisgegevens 2018

ZW. WAZO. WIA. INTREKKING, HERZIENING, TERUGVORDERING. De Raad is van oordeel dat het Uuw aannemelijk heeft gemaakt dat tussen appellante en de Stichtingen geen sprake is geweest van privaatrechtelijke dienstbetrekkingen, omdat niet aannemelijk is geworden dat sprake was van een gezagsverhouding. De intrekking van de ZW- en WAZO-uitkeringen, de herziening van de WIA-uitkering, de daarop gebaseerde terugvorderingen en de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid van de WIA-uitkering op 44,09% per 31 juli 2022 blijven in stand.

Was sprake van een onrechtmatig onderzoek?

8.1. Appellante heeft in hoger beroep herhaald dat de aanleiding voor het onderzoek van het Uuw onrechtmatig is geweest en om die reden de onderzoeksresultaten (als 'verboden vrucht') niet aan de besluitvorming ten grondslag mochten worden gelegd. In dat kader heeft appellante gesteld dat het onderzoek is gestart omdat [naam huidig bestuurder van stichting 1 en voormalig bestuurder van stichting 2] zou hebben gefraudeerd, terwijl inmiddels is gebleken (onder meer uit een brief van 4 maart 2024 van de politie) dat sprake is geweest van een persoonsverwisseling en een in de systemen foutief vermelde sepotcode. Deze grond slaagt niet. [...]

Was sprake van een privaatrechtelijke dienstbetrekking tussen appellante en de Stichtingen?

9. In geschil is verder of appellante moet worden aangemerkt als werknemer in de zin van de ZW, WAZO en Wet WIA. Daarvoor is vereist dat sprake was van een privaatrechtelijke dienstbetrekking tussen appellante en de Stichtingen. [...]

9.4. Tussen partijen is niet in geschil dat sprake was van het persoonlijk verrichten van arbeid en het betalen van loon. Zij zijn verdeeld over de vraag of sprake was van een gezagsverhouding.

9.5. De Raad is van oordeel dat het Uuw met het Onderzoeksrapport aannemelijk heeft gemaakt dat tussen appellante en de Stichtingen geen sprake is geweest van privaatrechtelijke dienstbetrekkingen, omdat niet aannemelijk is geworden dat sprake was van een gezagsverhouding. [...]

9.5.13. Naar het oordeel van de Raad bieden de in 9.5.12 vermelde feiten en omstandigheden, in onderlinge samenhang gezien, voldoende steun voor het standpunt van het Uuw dat geen sprake is geweest van een gezagsverhouding en (dus) ook niet van een privaatrechtelijke dienstbetrekking tussen appellante en Stichting 2. Het Uuw is dan ook geslaagd in zijn in de eerder beschreven bewijslast. Appellante heeft niet met tegenbewijs, berustend op objectieve en verifieerbare gegevens aannemelijk gemaakt dat het standpunt van het Uuw onjuist is. [...]

9.5.15. Uit 9.5.2 tot en met 9.5.14 volgt dat het Uuw op grond van de artikelen 30a en 33 van de ZW, artikel 3:16, eerste lid, aanhef en onder b en m, van de WAZO in combinatie met de artikelen 30a en 33 van de ZW en de artikelen 76 en 77 van de Wet WIA gehouden is de uitkeringen in te trekken (te herzien wat betreft de Wet WIA) en terug te vorderen. Slechts indien daarvoor dringende redenen

aanwezig zijn, kan het Uvw besluiten geheel of gedeeltelijk van intrekking of terugvordering af te zien.

Dringende reden? [...]

10.1. De Raad is van oordeel dat het Uvw in de situatie van appellante bij de beoordeling van de dringende reden zowel bij de oorzaak als bij de gevolgen van de intrekkingen, de herziening en de terugvordering van de uitkeringen alle relevante feiten en omstandigheden voldoende heeft meegewogen, en terecht geen aanleiding heeft gezien op grond van een dringende reden geheel of gedeeltelijk van de intrekking en terugvordering af te zien. [...]

WIA-beoordeling per 31 juli 2022

[...]

11.1. Ter zitting van de Raad heeft appellante betoogd dat de herbeoordeling is voortgekomen uit het fraudeonderzoek, dat de verzekeringsartsen dat wisten en dat de uitkomsten van de beoordeling daardoor gekleurd zijn. Dat betoog wordt niet gevolgd. In de rapporten van de verzekeringsartsen is daarvoor geen enkel aanknopingspunt te vinden. [...]

13. Het hoger beroep van appellante slaagt niet. De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat de intrekking van de ZW- en WAZO-uitkeringen, de herziening van de WIA-uitkering, de daarop gebaseerde terugvorderingen en de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid van de WIA-uitkering op 44,09% per 31 juli 2022 in stand blijven. [...]

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 18 juni 2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:748](#).

De Raad heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht (“Rechter stelt Uvw in het gelijk bij terugvorderingen van een vrouw en twee stichtingen”).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2026, 662

MK CRvB, 18-06-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:748](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (Minister);

Raad van bestuur van het Uvw.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:46

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:610 lid 1, 7:673, 7:673e

Regeling compensatie transitievergoeding

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW)

Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv)

NOW-1, NOW-2, NOW-3. COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. De minister was bevoegd om de subsidie op grond van de NOW-3 (derde tranche) lager vast te stellen op grond van artikel 4:46, tweede lid, aanhef en onder d, van de Awb op de grond dat de subsidieverlening anderszins onjuist was en de subsidieontvanger dit wist of behoorde te weten.

Betrokkene is niet werkzaam geweest in een privaatrechtelijke dienstbetrekking. Uit de artikelen 7:673 en 7:673e van het BW blijkt dat het bestaan van een arbeidsovereenkomst een voorwaarde is voor (het recht op compensatie van) een transitievergoeding. Het Uvw heeft terecht het standpunt ingenomen dat niet is voldaan aan deze voorwaarde.

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 18 juni 2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:749](#).

De Raad heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht ("Rechter stelt Uvw in het gelijk bij terugvorderingen van een vrouw en twee stichtingen").

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 663

MK ABRS, 11-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3313](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2013/32/EU 28

Vw 2000 30c lid 1 a

Vb 2000 3.113

VV 2000 3.45b lid 1

ASIEL. Buitenbehandelingstelling. Weigeren informatieverstrekking. Voor de buitenbehandelingstelling van een asielaanvraag is vereist dat de minister meer dan één informatieverzoek heeft gedaan. In dit geval is van een tweede informatieverzoek niet gebleken. De minister heeft de asielaanvraag ten onrechte buiten behandeling gesteld.

2.2. De minister betoogt in de eerste plaats tevergeefs dat het niet van belang is of hij een of meerdere informatieverzoeken heeft gedaan, omdat doorslaggevend is of een vreemdeling herhaaldelijk heeft geweigerd om informatie te verstrekken. De Afdeling wijst erop dat in artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Procedurerichtlijn en artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 het woord ‘verzoeken’ staat. Voor de buitenbehandelingstelling van een asielaanvraag op grond van die artikelonderdelen is dus vereist dat de minister meer dan één informatieverzoek heeft gedaan.

2.3. De minister heeft de aanvraag buiten behandeling gesteld op de voet van artikel 3.45b, eerste lid, van het VV 2000. Dat mag als de vreemdeling twee keer in de gelegenheid is gesteld om informatie te verstrekken die van wezenlijk belang is voor zijn aanvraag en dat heeft verzuimd. Het meerdere keren niet beantwoorden van vragen voldoet daaraan niet. De minister betoogt dan ook tevergeefs dat er meerdere informatieverzoeken in één nader gehoor kunnen plaatsvinden. Dat standpunt strookt ook niet met zijn beleid. In paragraaf C2/8 van de Vc 2000 staat daarover onder meer dat, als een vreemdeling, na daartoe ten minste tweemaal uitgenodigd te zijn, niet op het aanmeldgehoor verschijnt en toerekenbaar heeft nagelaten om te antwoorden op verzoeken om informatie te verstrekken over de elementen ter staving van zijn aanvraag, de minister gebruik kan maken van de bevoegdheid om de asielaanvraag buiten behandeling te stellen. De Afdeling ziet hierin een bevestiging dat ook een nader gehoor één informatieverzoek is en dat het meerdere keren niet beantwoorden van vragen gedurende een gehoor op zichzelf niet kan leiden tot het buiten behandeling stellen van de aanvraag. Bovendien staat in artikel 3.113, eerste lid, van het Vb 2000 dat een vreemdeling bij het afnemen van het nader gehoor in de gelegenheid wordt gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van zijn asielaanvraag noodzakelijke elementen aan te voeren. Een nader gehoor heeft dus als geheel het doel om een vreemdeling de mogelijkheid te bieden om informatie te verstrekken die van wezenlijk belang is voor zijn asielaanvraag. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het nader gehoor één informatieverzoek is als bedoeld in artikel 3.45b, eerste lid, van het VV 2000.

2.4. Het voorgaande betekent dat de minister betrokkene na het nader gehoor van 25 juni 2025 een tweede gelegenheid tot het verstrekken van informatie had moeten bieden, voordat de minister de asielaanvraag buiten behandeling had mogen stellen op grond van artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Betrokkene heeft in de correcties en aanvullingen op het rapport van

het nader gehoor ook uitdrukkelijk om een herstelmogelijkheid verzocht. Nog daargelaten of het voornemen een tweede informatieverzoek zou kunnen zijn, zoals in paragraaf C2/8 van de Vc 2000 staat, is dat in dit geval in ieder geval niet als zodanig aan te merken. De minister heeft zich in het voornemen namelijk op het standpunt gesteld dat hij het verzoek van betrokkene om een nader gehoor niet honoreert en dat betrokkene voldoende gelegenheid heeft gehad om zijn verhaal te doen. Hij heeft betrokkene daarom bij dit voornemen niet in de gelegenheid gesteld om informatie te verstrekken die van wezenlijk belang is voor zijn aanvraag. De voornemenprocedure geldt daarom in dit geval dus niet als tweede informatieverzoek als bedoeld in artikel 3.45b, eerste lid, van het VV 2000.

2.5. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat het nader gehoor van 25 juni 2025 het eerste informatieverzoek is en dat van een tweede informatieverzoek niet is gebleken. De minister heeft de asielaanvraag ten onrechte buiten behandeling gesteld op grond van artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, nader uitgewerkt in artikel 3.45b, eerste lid, van het VV 2000. De grief slaagt niet.

JnB 2026, 664

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 09-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:15586](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2011/95/EU 15c

ASIEL. Geen 15c-situatie in de provincie Hadramaut in Jemen. De rechtbank heeft deze zaak meervoudig behandeld omdat eiser de Jemenitische nationaliteit heeft maar nooit in Jemen heeft verbleven. De rechtbank gaat in op de vraag hoe de minister in zo'n geval moet beoordelen of bij terugkeer naar Jemen een reëel risico bestaat op ernstige schade door willekeurig geweld in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Kwalificatierichtlijn (15c-situatie).

De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat de minister de beoordeling of sprake is van een 15c-situatie op juiste wijze heeft verricht. Hij heeft terecht de situatie beoordeeld in de provincie Hadramaut in Jemen en heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat daar zowel ten tijde van het besluit als in beroep geen sprake is (geweest) van willekeurig geweld, als bedoeld in die bepaling. Toch acht de rechtbank het beroep gegrond: de minister heeft namelijk geen juiste geloofwaardigheidsbeoordeling verricht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2026, 665

MK ABRs, 15-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3409](#)

minister van Asiel en Migratie.

Besluit proceskosten bestuursrecht

PROCESRECHT. Proceskostenvergoeding bij een opvolgend beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit in vreemdelingenzaken. De rechtbank had wegingsfactor 0,5 (licht) en niet 0,25 (zeer licht) moeten toepassen.

2. Appellant betoogt in zijn enige grief terecht dat de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht wegingsfactor 0,5 'licht' en niet 0,25 'zeer licht' had moeten toepassen. Volgens vaste rechtspraak van de hoogste bestuursrechters past de bestuursrechter in beginsel wegingsfactor 0,5 toe als het beroep is gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit en/of ter beoordeling staat of het bestuursorgaan als gevolg daarvan een dwangsom is verschuldigd. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraak van 24 maart 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1253](#), onder 2. De Afdeling ziet geen aanleiding om in opvolgende beroepen tegen het niet tijdig nemen van een besluit in vreemdelingenzaken een lagere wegingsfactor toe te passen. Hoewel de omvang van de werkzaamheden voor het instellen van een opvolgend beroep geringer is, omdat een rechtsbijstandverlener de minister bijvoorbeeld niet eerst in gebreke hoeft te stellen, maakt dit volgens de Afdeling niet dat een lagere wegingsfactor gerechtvaardigd is. Appellant wijst er terecht op dat het nog steeds noodzakelijk is om beroepsgronden in te dienen en termijnen te bewaken. Verder voert hij terecht aan dat zijn belang bij de procedure ook niet zeer beperkt is. Voor een opvolgend beroep geldt namelijk evenzeer dat dit het enige rechtsmiddel is dat een vreemdeling heeft als de minister niet tijdig een besluit op de aanvraag neemt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2026, 666

MK Rechtbank Den Haag, 02-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:15055](#)

minister van Asiel en Migratie.

Wv 8 lid 1 a b c, 9 lid 1 f

Vw 2000 14a

REGULIER. GVVA. Nadat de Regeling Aziatische horeca is vervallen, heeft het UWV ook de toets aan de specifieke functie-eisen mogen laten vervallen. Uit het UWV-advies volgt afdoende dat er prioriteitgenietend aanbod is. Verweerder heeft het UWV-advies aan zijn besluit ten grondslag kunnen leggen. Verweerder heeft daarnaast terecht gesteld dat er sprake is van dwingende afwijzingsgronden en heeft geen nadere toets of belangenafweging hoeven doen. Het beroep is ongegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 667

MK ABRS, 12-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3387](#)

minister van Asiel en Migratie.

EU Handvest 4

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. DUBLINCLAIMANT. ADRAR. Geen refoulementsbeoordeling als nog geen sprake is van uitvoering van een overdrachtsbesluit.

1. De minister heeft betrokkene op 18 februari 2026 een maatregel van bewaring opgelegd op grond van artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 (Dublinbewaring). De minister komt in zijn enige grief terecht op tegen het oordeel van de rechtbank dat hij in zo'n maatregel moet motiveren dat het beginsel van non-refoulement zich niet tegen overdracht verzet.

1.1. De Afdeling stelt voorop dat een dergelijke motiveringsplicht niet volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:329](#), of het arrest van het Hof van Justitie van 4 september 2025, Adrar, [ECLI:EU:C:2025:647](#), waarover die uitspraak gaat. De uitspraak en het arrest gaan namelijk over de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement in de situatie dat de minister een vreemdeling in bewaring stelt om een terugkeerbesluit uit te voeren (artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn), terwijl de minister betrokkene in bewaring heeft gesteld met het oog op een overdracht aan Duitsland of Zwitserland op grond van de Dublinverordening. Dit heeft de rechtbank ook onderkend.

1.2. De rechtbank heeft terecht overwogen dat ook een overdracht aan een andere lidstaat kan leiden tot een situatie die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest. Maar de minister wijst er terecht op dat voor Dublinbewaring vereist is dat er een concreet aanknopingspunt bestaat voor overdracht als bedoeld in de Dublinverordening (artikel 5.1a, vijfde lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000), en niet dat er daadwerkelijk een overdrachtsbesluit is genomen. In het geval van betrokkene was er op het moment van inbewaringstelling nog geen overdrachtsbesluit genomen, aangezien er op dat moment nog geen claimakkoord was. Van uitvoering van een overdrachtsbesluit was dus nog geen sprake en de minister moest bij het nemen van een eventueel overdrachtsbesluit nog een actuele beoordeling maken of artikel 4 van het EU Handvest zich tegen overdracht verzet. Dit heeft de rechtbank niet onderkend.

1.3. De rechtbank heeft dus ten onrechte geoordeeld dat de maatregel onrechtmatig is, omdat de minister daarin geen refoulementbeoordeling heeft gemaakt.

JnB 2026, 668

MK ABRS, 17-06-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:3430](#)

minister van Asiel en Migratie.

EU Handvest 4, 19 lid 2

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. ADRAR. Op grond van de bewoordingen van de motivering, waarin wordt verwezen naar het gehoor, kan worden aangenomen dat de refoulementbeoordeling hierin besloten ligt en op deze wijze voldoende kenbaar is. De rechtbank had op het tijdstip waarop zij de rechtmatigheid van de bewaring beoordeelde, ambtshalve een refoulementbeoordeling moeten uitvoeren. Deze beoordeling heeft betrekking

op de periode tot aan de sluiting van het onderzoek van de rechtbank, omdat de rechtbank de bewaring daarna heeft opgeheven.

1. De minister komt in zijn enige grief terecht op tegen het oordeel van de rechtbank dat hij in de maatregel van bewaring niet kenbaar heeft beoordeeld of het beginsel van non-refoulement zich tegen de uitzetting van betrokkene verzet. In dit geval heeft de minister in het gehoor voorafgaand aan de bewaring gevraagd aan betrokkene of hij kan en wil terugkeren naar Algerije. Daarop heeft betrokkene geantwoord dat hij liever niet wil terugkeren, maar dat hij zal meewerken aan zijn uitzetting. Betrokkene heeft verder verklaard dat er geen feiten of omstandigheden zijn die aan het vertrek naar Algerije in de weg staan en dat hij daar niet te vrezen heeft voor een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Hoewel niet uitdrukkelijk in de maatregel is gemotiveerd dat er geen zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat betrokkene in het land van bestemming een reëel risico zal lopen op de door artikel 4 en artikel 19, tweede lid, van het EU Handvest verboden behandelingen, kan op grond van de bewoordingen van de motivering, waarin wordt verwezen naar het gehoor, worden aangenomen dat deze beoordeling hierin besloten ligt en op deze wijze voldoende kenbaar is. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

1.1. Daarnaast had de rechtbank op het tijdstip waarop zij de rechtmatigheid van de bewaring beoordeelde, ambtshalve moeten beoordelen of er zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestonden om aan te nemen dat betrokkene in het land van bestemming een reëel risico zou lopen op de door artikel 4 en artikel 19, tweede lid, van het EU Handvest verboden onmenselijke en vernederende behandelingen.

Deze beoordeling heeft betrekking op de periode tot aan de sluiting van het onderzoek van de rechtbank, omdat de rechtbank de bewaring daarna heeft opgeheven. Gelet op het dossier, op wat betrokkene heeft aangevoerd en de schriftelijke uiteenzetting is niet gebleken dat in dit geval tot aan de sluiting van het onderzoek van de rechtbank, het zicht op uitzetting ontbrak omdat het beginsel van non-refoulement zich tegen de uitzetting verzette. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraak van 12 februari 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:329](#), onder 15.1 en 15.2.

[Naar inhoudsopgave](#)